

Sygn. akt II AKa 186/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna Piekarska-Drażek

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

SO (del.) – Marek Celej

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 r.

sprawy W. G.

*oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 stycznia 2013 r. sygn. akt XII K 276/12

Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

*- w pkt I przyjmuje za podstawę skazania i wymiaru kar art. 43 ust. 1
i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r.*

(Dz. U. Nr 75, poz. 468) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

- w pkt II zaś z podstawy skazania eliminuje art. 4 § 1 k.k.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

*Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami
obciążając Skarb Państwa;*

*Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. A. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 738 zł
w tym 23% VAT za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.*

UZASADNIENIE

Oskarżony **W. G.** stanął pod następującymi zarzutami:

I. w nieustalonym dniu w okresie pomiędzy wrześniem 1999 r. a wrześniem 2000 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zbył M. W. w celu dalszej odsprzedaży znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 3 kg,

tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09 grudnia 2011 r.),

II. w okresie od września 1999 r. do 18 lutego 2004 r., z pominięciem okresu pomiędzy 05 listopada 2001 r. do 18 stycznia 2002 r. w W., działając wbrew przepisom **ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii**, w realizacji z góry powziętego **zamiaru, wielokrotnie**, w różnych **ostępach** czasowych zbywał celem dalszej sprzedaży M. W. środek odurzający w postaci marihuany w ilościach 0,5 kg przy każdorazowej transakcji, który to środek dostarczał mu mężczyzna o ps. (...), uczestnicząc w **obrocie znaczną ilością tego środka**- łącznie **nie mniej niż 7 kg**, przy czym z popełnienia tegoż przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09 grudnia 2011 r.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w okresie od 15 lipca 2006 r. do połowy lipca 2007 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie, w krótkich odstępach czasowych, nabywał w celu dalszej odsprzedaży od B. B. i M. W. amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 0,5-1 kg podczas jednej transakcji, uczestnicząc w obrocie znaczną ilością tego środka, łącznie nie mniej niż 5 kg amfetaminy, przy czym z popełnienia tegoż przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 09 grudnia 2011) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. w przedziale czasowym od nieustalonego miesiąca w 1997 r. do połowy 2007 r. w W., z pominięciem okresów pomiędzy 05 listopada- 18 stycznia 2002 r., 18 lutego 2004 r. - 08 września 2004 r. i 11 stycznia 2005 r.- 14 lipca 2006 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wprowadzaniem do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych, wytwarzaniem substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz obrotem prekursorami do jej produkcji, do której w różnych okresach we wskazanym przedziale czasowym należeli min. M. W., **ps. (...), ustalony** mężczyzna **o ps. PREZES**, J. D., W. S. ps. (...), B. B. ps. (...),

tj. czynu z art. 258 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie XII K 276/12 uznał:

I. **oskarżonego W. G. za** winnego popełnienia czynów zarzuconych aktem oskarżenia w pkt I i II z tym, że przyjął, iż przestępstwa te zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną sławkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego W. G. **uznał za winnego popełnienia** czynu zarzuconego aktem oskarżenia w pkt III z tym, że przyjął, iż stanowił on przestępstwo określone art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4

§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną sławkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. oskarżonego W. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego aktem oskarżenia w pkt IV, a stanowiącego przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz karę łączą grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 15 marca 2012 r. do dnia 16 stycznia 2013 r.;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A., KA w W., ul. (...) kwotę 900 (dziewięćset) złotych VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

VII. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca z urzędu oskarżonego w części dotyczącej zawartych w punktach I i II wyroku rozstrzygnięć dotyczących wysokości ustalonej stawki dziennej grzywny, a w konsekwencji - także w części dotyczącej wysokości stawki dziennej grzywny ustalonej w punkcie IV wyroku jako kary łącznej,

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność - surowość orzeczonej wobec **W. G.** kary **grzywny, wyrażającą się w ustaleniu wysokości stawki** dziennej grzywny za przestępstwa jednostkowe opisane w punktach I-III aktu oskarżenia (punkty I - II rozstrzygnięcia zawartego w wyroku) w kwocie 50 zł, pomimo iż sytuacja majątkowa oskarżonego, wyrażająca się w braku źródła dochodu, braku majątku, a także konieczności lożenia na utrzymanie małoletniej córki, uzasadniała orzeczenie wysokości stawki dziennej grzywny w kwocie minimalnej przewidzianej ustawą, tj. 10 zł.

Podnosząc powyższy zarzut wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wysokości stawki dziennej grzywny orzeczonej za przypisane W. G. przestępstwa do 10 zł, a w konsekwencji o wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie popełnił błędu i w prawidłowy sposób ocenił zebrany materiał dowodowy mając na względzie treści art. 7 k.p.k.

Wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności zostały ujawnione w toku postępowania sądowego a następnie ocenione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu orzekającego w zakresie winy oskarżonego.

Co się tyczy orzeczonych kar a w szczególności wysokości stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec W. G. to należy uznać, że są one współmierne do stopnia zawinienia, okoliczności związanych z popełnionymi przestępstwami i nie można im postawić zarzutu nadmiernej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Tak więc powodem ewentualnej korekty zaskarżonego wyroku nie może być każda stwierdzona niewspółmierność a jedynie wyraźna, niewątpliwa, rażąca w rezultacie nadmierna.

Należy zauważyć, że zasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary może być wyłącznie efektem nieuwzględnienia przez Sąd orzekający wszystkich istotnych okoliczności, które mają znaczenie dla jej wymiaru, bądź też nieuwzględnienia ich w stopniu dostatecznym. W tej sprawie nie ma takiej sytuacji o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Sąd ten miał na uwadze zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające które znalazły swój wyraz w motywach wyroku. Wśród tych ostatnich wymienił wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego a także rodzaj przestępstw wyjątkowo groźnych społecznie, popełnionych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Kara grzywny stanowi dolegliwość o charakterze ekonomicznym i to jest jej głównym celem. Podstawy orzekania są dosyć szerokie a jedną z jej funkcji także pozbawienie sprawcy owoców przestępstw.

Nie można pominąć, że w niniejszej sprawie wysokość orzeczonej grzywny stanowi zaledwie ułamek korzyści jaką sprawca osiągnął oraz zamierzał osiągnąć z działalności przestępczej.

Nie nosi ona zatem cech rażącej niewspółmierności o czym była mowa wyżej. Jej wymiar uwzględnia w wystarczającym stopniu okoliczności popełnionych przestępstw a także i okoliczności podmiotowe.

Apelacja nie podważyła ocen Sądu, brak zatem podstaw do ingerencji w teść orzeczenia tym bardziej że oskarżony dobrowolnie poddając się karze ustami swojego obrońcy wnosił o określenie wysokości stawek dziennych grzywny na kwotę – właśnie 50 zł (k. 2843).

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. w ten sposób, że odnośnie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku za podstawę skazania i wymiaru kar przyjął art. 43 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 468) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. bowiem przestępstwa zostały popełnione pod rządami tej ustawy a jest ona względniejsza dla sprawcy.

Z podstawy skazania w pkt II wyroku wyeliminowano art. 4 § 1 k.k. jako bezprzedmiotowy.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 624

§ 1 k.p.k. ponieważ oskarżony ostatnio nie uzyskiwał żadnych dochodów, zaś o kosztach zastępstwa adwokackiego z urzędu na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.